

[H. C. Hansen.]

der er sendt til Parisorganisationen, ikke bliver skaffet af vejen, og hvis man fortsat opretholder undtagelsesbestemmelser, som i realiteten først og fremmest dækker andre landes import af landbrugsvarer. Jeg vil bede den højtærede handelsminister om, hvis det er muligt, at gøre rede for, hvilket standpunkt Danmark vil indtage, når den nye fællesliste nu snart kommer til behandling i samarbejdsorganisationens råd. Men ministeren ikke, at han her i tinget vil gøre rede herfor, vil jeg henstille, at han i det udvalg, der bliver nedsat, vil give en redegørelse for, hvilke forudsætninger man fra dansk side opstiller for at gå med til en ny fællesliste, og om regeringen har sikret sig, at disse forudsætninger er kommet så klart frem under de hidtidige forhandlinger, at vi ikke i sidste instans bliver tvunget til at gå med til noget, som må anses for utilfredsstillende fra et dansk synspunkt.

For at der ikke skal være nogen tvivl om vor stilling, vil jeg gerne understrege, at en ny balanceret fællesliste ikke blot må være rimeligt sammensat med hensyn til de varer, listen omfatter, men også må indeholde bestemmelser, der vedrører spørgsmålet om sammenhæng mellem importregulering, toldbeskyttelse, dobbeltpriser o. s. v.

Det kan aldrig være en dansk interesse at få koncentreret liberaliseringsbestrebelse alene om det specielle led i begrænsningerne i den mellemeuropæiske samhandel, der hedder direkte importregulering. Der er vel næppe tvivl om, at handelsministeren i princippet er enig i disse synspunkter, men det vil være af betydning at få tingene slået fast fra denne talerstol, således at vi ikke om en måneds tid risikerer at stå i den situation, at regeringen mere eller mindre har bundet os til en ny fællesliste, som i realiteten betyder en kraftig diskrimination af Danmark.

Samtidig med at man i Paris drøfter den nye fællesliste, skal det særlige problem om Danmarks forbehold overfor 75 pct.-liberaliseringen også i nær fremtid op til behandling. Jeg har nævnt den skrivelse, som er sendt fra regeringen til Parisorganisationen, og som er forelagt i rigsdagens vareforsyningsudvalg til efterretning. I denne skrivelse henviser regeringen med fuld ret til, at andre lande har skærpet deres toldpolitik og ført en diskriminerende pris- og eksportpolitik, og man har samtidig givet udtryk for, at man ikke kunne bedømme, hvilke tilpasninger af de danske liberaliseringsforanstaltninger det kunne vise sig hen-

sigtsmæssigt at foretage, før resultatet af drøftelserne om fælleslisten forelå.

Jeg synes, det ville være ønskeligt, om den højtærede handelsminister her ville tilkendegive, hvorvidt regeringen stadig fastholder, at drøftelserne om Danmarks gennemførelse af 75 pct.-liberaliseringen må afvente et forhåbentlig heldigt udfald af de ovenfor omtalte forhandlinger vedrørende fælleslisten.

I henvendelsen til samarbejdsorganisationen omtales endvidere, at regeringen overvejer, om det i forbindelse med en eventuel udvidelse af liberaliseringen vil være hensigtsmæssigt at foretage andre ændringer i den danske handelspolitik. Også dette spørgsmål vil det være af interesse at få nærmere belyst. Det gælder så meget mere, som regeringen jo allerede inden den 1. april — d. v. s. inden der kan være ført større forhandlinger på rigsdagen om det, der i regeringens skrivelse hedder „andre ændringer i den danske handelspolitik“ — skal afgive en ny indberetning til samarbejdsorganisationen om Danmarks stilling til liberaliseringen.

Vi er fra socialdemokratiets side naturligvis interesseret i den friest mulige samhandel mellem landene, men det skal understreges, at når handelsministeren i sin tale alene knytter en forbindelseslinie mellem den indtrufne forbedring i betalingsbalancen og mulighederne for en videre liberalisering, mangler der efter vor opfattelse et væsentligt led i tankegangen. Der indgår flere faktorer i dette regnestykke — ikke to, men fire: pengepolitikken, produktionens størrelse, betalingsbalancen og liberaliseringen.

Det er efter vor opfattelse at vende tingene på hovedet at begynde med at bremse den økonomiske aktivitet ved forbrugsindskrænkning og kreditbegrænsning og så komme og antyde, at nu kan vi vist uden større risiko gå videre med importfrigørelsen. Det egentlige problem er, hvorvidt bytteforholdet og fragttindtægterne m. v. har forbedret sig så meget, at vi indenfor en nærmere fremtid med fuld udnyttelse af vore produktionskræfter har råd til at gå videre med liberaliseringen.

Nødvendigheden af at sikre en høj og stabil produktion og beskæftigelse er ved flere lejligheder kraftigt fremhævet fra samarbejdsorganisationen i Paris. Jeg har allerede en del gange fra denne talerstol sagt — og siger det gerne igen —, at også vort land har gennem den højtærede udenrigsminister og den højtærede finansminister givet tilslutning til, at medlemslandene skulle sætte sig som mål indenfor en 5 års